

Hans Eirik Olav
Gamle Ringeriksvei 36B
1356 Bekkestua

Domstoladministrasjonen
Postboks 5678 Sluppen
7485 Trondheim

Bastøy, 26. april 2019

Att : Styreleder eller rette vedkommende
Ad : INNSYN – sikkerhetsklarering – rettssikkerhet
Sak nr :

1. INNLEDNING

Domstolens rolle er å være en *uavhengig* vokter av loven. Denne uavhengighet er sikret bl.a. i Grunnloven. Dette prinsipp har også kommet til uttrykk i EMK art. 6 hvor det er slått fast at domstolen skal være uavhengig og upartisk, opprettet ved lov. Ingen kan instruere en dommer, eller frata eller på annen måte begrense dommerens oppgaver. En krenkelse av dette prinsipp vil gi sterke indikasjoner på at utfallet av en avgjørelse er eller kan være bestemt av andre, og dermed har man fratatt domstolen dens selvstendighet, samt ethvert grunnlag for tillit til dens arbeid.

I forbindelse med etterforskningen av den urettmessige sivile forfølgelsen så vel som straffeforfølgelsen mot Hans Eirik Olav, har Olav bl.a. etterspurt informasjon omkring autorisasjon og sikkerhetsklarering for de dommerne som er eller har vært involvert i ovennevnte forfølgelse. Henvendelsene har bl.a. vært rettet til justisministeren, Oslo tingrett og Borgarting lagmannsrett. Responsen gjennomgås under pkt. 2 og 3 nedenfor.

2. ET GRUNNLOVSTRIDIG TOSPORET DOMSTOLSSYSTEM

Etter korrespondanse (se pkt. 3 nedenfor) med Oslo tingrett, Borgarting lagmannsrett, justisdepartementet, Domstoladministrasjonen og Nasjonal Sikkerhetsmyndighet (NSM) kan man slå fast at Norge opererer med et tosporet domstolssystem, en ordning Grunnloven ikke åpner for, og som Grunnloven tvert imot var ment å forhindre. Det siktes her til at det i norske domstoler er ansatt såkalte "alminnelige dommere" (klasse I), samt sikkerhetsklarerte dommere (klasse II). Som indikert er ordningen grunnlovstridig, og antas å være ukjent blant allmennheten.

Førstnevnte dommerklasse er angivelig oppnevnt i tråd med Grunnloven § 21, men er like fullt gitt store begrensninger i sitt virke. Klasse I-dommere er nemlig bare gitt å behandle tvister begrenset til hva man kan kalle "alminnelige saker", og man kan dermed slå fast at disse dommerne er fratatt sin grunnlovbestemte rett og plikt til å, uten instruks eller annen hindring, behandle alle rettstvister som blir behandlet i den domstol den gitte dommer har blitt tildelt et embete i. Man kan dermed slå fast at disse dommerne ikke er selvstendige/uavhengige i sitt virke. Dommerens uavhengighet er en absolutt forutsetning for at dommerens arbeid, herunder avgjørelser, skal kunne anerkjennes, og er derved en forutsetning for allmennhetens tillit til domstolene.

Sistnevnte dommerklasse kan deles i to grupper; 1) de som er oppnevnt i medhold av Grunnloven § 21; og 2) de som er oppnevnt i strid med Grunnloven § 21. De fleste dommere, bortsett fra førstelagmennene og sorenskriverne, tilhører gruppe 1. Det som kjennetegner klasse II-dommerne er at de er spesialutplukket av Forsvarsdepartementet og NSM, og er instruert til å behandle tvister som berører gradert informasjon eller forhold som i øvrig anses å være relatert til totalforsvaret/rikets sikkerhet. Her er det viktig å understreke at en dommer verken kan spesialutplukkes eller instrueres. Nye

saker som kommer inn i en domstol skal deles ut til den gitte dommer etter tilfældighetsprinsippet.¹ Dommeren kan ikke velge om han vil behandle saken eller ikke. NSM har av Forsvarsdepartementet fått i oppgave å forhindre at dommere som utgjør en sikkerhetsrisiko blir plassert slik at risikoen aktualiseres. Med andre ord bestemmer Forsvarsdepartementet og NSM hvilke dommere som utgjør en sikkerhetsrisiko (klasse I-dommerne), og hvilke som ikke utgjør en slik risiko (klasse II-dommere).

Med en slik ordning har Forsvarsdepartementet og NSM etablert en arena for rivalisering/kamp, og har samtidig skapt en form for classeskille, hvor man risikerer at klasse I-dommerne – som av Forsvarsdepartementet og NSM anses tvilsomme, og ikke til å stole på – ønsker å bli kvitt dette stigmaet, eller ser på det å bli Klasse II-dommer som et karrieremål i seg selv. Disse "mål" kan bare nås ved å dømme og for øvrig handle på en slik måte at man blir lagt merke til av Forsvarsdepartementet og NSM, og dermed har dommeren mistet sin uavhengighet og upartiskhet. Den tosporede ordning åpner derved for korrupsjon av de dommere som klareringsmyndigheten har vurdert at man ikke kan stole på. I og med at NSM til enhver tid overvåker Klasse II-dommerne, dette for å sikre en oppdatert sikkerhetsklareringen og om "degradering" bør revurderes, fører dette til at man åpner for korrupsjon også blant Klasse II-dommerne. Disse dommerne vil nemlig med all nødvendighet handle og dømme på en slik måte at de beholder sikkerhetsklareringen, og statusen som tillitsfull dommer; en dommer man Forsvarsdepartementet kan stole på.

Klasse I-dommere er (i hvert fall i utgangspunktet) ikke underlagt noen, hvilket er i tråd med prinsippet om dommernes uavhengighet. Klasse II-dommere er i motsetning til klasse I-dommere underlagt NSM og derved Forsvarsdepartementet, og opererer følgelig i strid med prinsippet om dommernes uavhengighet. Rent faktisk gjelder dette også klasse I-dommerne, idet disse dommerne er fratatt om ikke en stor del av sakene som går for den gitte domstol, så i alle fall alle saker som Forsvarsdepartementet og NSM mener at er av en viss interesse.

Forsvarsdepartementet er med dette de facto et organ overordnet domstolene, og hvor departementet i den anledning er gitt/har tilrøvet seg rollen å bestemme over de regulære domstoler, i strid med så vel demokratiske prinsipper som rettsstatsprinsipper.

Norsk rettsvesen hviler altså ikke på de grunnleggende prinsipper som er angitt i Grunnloven. Bruddet med de nevnte prinsipper antas å ha funnet sted ved justisminister O. C. Gundersens² innføring av sikkerhetslovene tidlig på 1950-tallet. Her kan det nevnes at advokat John Christian Elden, som er forsvarer i Olavs sak, er O. C. Gundersens barnebarn. Høsten 2017 gjennomførte han forsvarers sikkerhetskurs. I og med at Elden tok dette kurset i regi av forsvaret, sett i lys av at han er advokat, er det legitimt å stille spørsmål om hvorfor? Har dette relevans for Olavs sak, og de spørsmål vi stiller mht sikkerhetsloven? Sett i lys av dette sikkerhetskurset kan man samtidig spørre seg om dette er en del av klareringsprosessen for Elden, og *hvor* Eldens lojalitet befinner seg; hos staten/forsvaret (klareringsmyndigheten), eller hos Olav?

Ovennevnte alvorlige svikt ved det norske rettsvesen, og da i særdeleshet svikten ved dommernes uavhengighet, har direkte følge for det offentliges forfølgelse av Olav og de avgjørelser som har falt. Dersom det viser seg at Olav er blitt dømt under et slikt regime som det her er tegnet et bilde av, hvor NSM og Forsvarsdepartementet har påvirket eller på annen måte har hatt innflytelse på beslutningen av valget av dommere (og derved utfallet) i de saker hvor Olav har vært part, eller i de saker som har konsekvens for forfølgelsen av Olav, vil alle avgjørelser måtte bli å betrakte som nulliteter.

¹ Prinsippet om at saker som kommer inn til retten deles ut i tilfeldig orden til rettens dommere.

² O. C. Gundersen var Einar Gerhardsens og Arbeiderpartiets mann, og medlem av bolsjevik-kommunistorganisasjonen; Mot Dag.

3. MYNDIGHETENS TILNÆRMING TIL PROBLEMET: SIKKERHETSKLARERING AV DOMMERE

I e-post av 26. mars 2019 har Oslo tingrett besvart Olavs henvendelse og etterfølgende purringer. Tingretten v/kommunikasjons- og samfunnskontakt Irene Ramm, hevder at opplysninger om hvilke dommere som er sikkerhetsklarert er å betrakte som gradert informasjon i medhold av sikkerhetsloven og sikkerhetsforskriften § 28, annet ledd, og at slik informasjon bare kan deles med klareringsmyndighet og autorisasjonsansvarlige. Ramm avslutter e-posten med en åpenbar hånlig vending hvor hun nekter innsyn idet Olav – "...så vidt vi forstår" – verken er klareringsmyndighet eller autorisasjonsansvarlig.

Borgarting lagmannsrett har ikke besvart Olavs henvendelse. I stedet synes lagmannsretten å ha oversendt henvendelsen til Domstoladministrasjonen, som i sin tur har besvart både denne henvendelsen så vel som henvendelsen til tingretten. Besvarelsen går i korthet ut på at opplysninger om hvilke dommere som er sikkerhetsklarert er å anse som sikkerhetsgradert informasjon, dette i medhold av sikkerhetsloven § 5-4, og som bare kan "...overlates til personer som har tjenstlig behov og som er autorisert for slik informasjon." Med andre ord er det en statshemmelighet hvilke dommere som er klarert, og derved; deres bindinger til andre.

Heller ikke justisministeren har besvart henvendelsen. Årsaken – skal det vise seg – er at justisdepartementet ikke har ansvar for den delen av dommerstanden som er sikkerhetsklarert. De sikkerhetsklarerte dommerne er nemlig underlagt Forsvarsdepartementet, med NSM som tilsynsfører. Hvem og hvor mange dommere dette gjelder, er en statshemmelighet.

Forsvarsdepartementet bestemmer altså helt på egenhånd hvilke dommere man kan stole på, hvilke man ikke kan stole på, og derved hvilke dommere som skal behandle saker som departementet mener er av særlig viktighet. Det er altså i realiteten Forsvarsdepartementet som plukker ut den enkelte dommer i den gitte sak, med den åpenbare risikoen man da løper med å få en påvirket eller "ønsket" avgjørelse. Dette fremgår for så vidt av NSMs e-post av 22. mars 2019 til Olav, hvor det understrekes at det er NSM, og ikke Justis- og beredskapsdepartementet som *er rette adressat*. Som indikert ovenfor er denne ordningen og ansvarsfordelingen åpenbart i strid med Grunnloven, samt grunnleggende prinsipper som en rettsstat er ment å hvile sin virksomhet på.

I motsetning til besvarelsene fra de to domstolene og Domstoladministrasjonen, synes NSM å åpne for at opplysninger omkring den enkelte dommers klareringsstatus ikke er å anse som sikkerhetsgradert informasjon. NSM mener at denne type opplysninger kun er unntatt offentligheten, og – følgelig – at eksempelvis parter i en sak dermed ikke skal kunne nektes innsyn i den enkelte dommers klareringsstatus. Det er altså bare en samlet oversikt (en liste) som etter NSMs vurdering vil være gradert, hvor det i så henseende vises til klareringsforskriften § 28, annet ledd.

NSMs vurdering av forskriften er feil. Det fremgår klart av klareringsforskriften § 28, siste ledd, at opplysninger om klareringsstatus kan utleveres til klareringsmyndighet og autorisasjonsansvarlig, og ingen andre. Dette gjelder selvsagt ikke bare en samlet oversikt, men også enhver enkeltopplysning omkring én konkret oppføring/dommer. Årsaken til at NSM, til tross for dette, har gitt uttrykk for at det kan gis innsyn i den enkelte dommers klareringsstatus, ligger nok i det at man ønsker at allmennheten ikke skal få et inntrykk av at deler av domstolens virksomhet faktisk foregår i det skjulte, utilgjengelig for allmennheten.

For øvrig fremgår det av NSMs e-post at opplysninger om en dommers sikkerhetsklarering (klareringsstatus) kan skade nasjonens sikkerhetsinteresser. Slik informasjon er følgelig å anse som skjermingsverdig, og skal derfor beskyttes. NSM har ikke gitt noen nærmere begrunnelse for hva det er ved en slik liste som kan skade

nasjonens interesser, men det behøver heller ikke NSM å gjøre idet dette direktoratet jo er gitt ubegrenset makt over dommerstanden.

4. EMBETSUTNEVNELSE OG VERN OMKRING DOMMERROLLEN

4.1 Innledende bemerkninger

Dommere skal velges og beskikkes³ i tråd med grunnloven § 21, jf domstoloven § 55, første ledd. Embetsutnevnelsen – eller ansettelsesprosedyren, om man vil – er altså regulert av bestemmelser i konstitusjonen, og er følgelig å betrakte som en statsakt. Valg og beskikkelse av embetsmenn hører derved til Kongens prerogativer. Dersom utnevnelsen ikke er gjort i overensstemmelse med disse bestemmelser, vil embetsutnevnelsen være konstitusjonelt rettsstridig og ugyldig *ex tunc*, altså fra først av (fra og med den mislykkede statsakt). En ugyldig embetsutnevnelse kan av den grunn ikke repareres.

Begrunnelsen for disse enkle men relativt sett strenge regler finner man i prinsippet om domstolenes uavhengighet, eller nærmere bestemt i borgernes krav på at de prinsipper som danner rammene for en uavhengig og upartisk domstol ikke på noen måte skal kunne utvannes eller tilsidesettes. Grunnloven kan bare endres i tråd med dens § 112. En åpenbar konstitusjonell rettsstridig praksis kan altså ikke endre Grunnloven. § 21 etablerer for øvrig minimumskrav for utnevnelse av embetsmenn – og, følgelig, minimumskrav for byggverket som sammen med Grunnloven § 22 skal sikre en uavhengig og upartisk domstol – og kan dermed uansett ikke begrenses. I motsatt fall har man forlatt den demokratiske plattform og beveget seg inn i diktaturets sfære.

En person som besitter et ugyldig embete er å anse som ubemyndiget/uautorisert. Uautoriserte personer har ikke adgang til å handle som embetsmenn, så som å utøve dommerhandlinger. En hvilken som helst handling – herunder behandling og avsigelse av rettslige avgjørelser – utøvet av en person som ikke besitter et lovlig embete, er å betrakte som en nullitet. Det samme gjelder avgjørelser fattet av en person som ikke har avgitt lovpålagt dommerforsikring, samt avgjørelser som er fattet av dommere som er plukket ut eller tildelt oppdrag/oppgaver av Forsvarsdepartementet, NSM eller andre som utleder sin kompetanse fra disse institusjoner, så som domstolslederne.

4.2 Nærmere om prosedyren for Kongens utvelgelse og beskikkelse av dommere

Når staten ønsker å besette et ledig dommerembete, eller opprette et nytt dommerembete, gjøres dette etter en kjent prosedyre som i korthet går ut på at Innstillingsrådet for dommere innstiller (normalt) tre kvalifiserte søkere og sender sin innstilling til justisdepartementet. Departementets sjef presenterer deretter innstillingen for Kongen i statsråd som på dette grunnlag velger den dommeren som er innstilt som nr. 1, hvoretter vedkommende skal anmodes om å avgi embetsed. Etter at embetseden er avgitt, skal saken opp i Statsråd på ny, hvor selve beskikkelsen finner sted (utstedelse av embetsbrev).⁴

Som det fremgår av grunnloven § 31 skal alle beslutninger som utferdiges av Kongen – eksempelvis embetsutnevnelser/beskikkelser – *kontrasigneres*, hvilket normalt hører til statsministerens oppgaver.

³Staten opererer med begrepene å ”beskikke” og å ”bestalle”. I følge statens personalhåndbok foretas tilsetning av de høyeste tjenestemannsstillinger ved *beskikkelse* i statsråd, mens tilsetning for embetsmennenes del foretas ved *bestalling*. I bestallingsbrevene (også kalt embetsbrev) vises det uttrykkelig til statsakten, jf; ”Vi ved vedtak i Vårt statsråd har utnevnt og beskikket...” Selv om man i personalhåndboken omtaler statsakten som en *bestalling*, er det altså ingen tvil om at man her snakker om utvelgelse og *beskikkelse*, slik bestemt i Grunnloven § 21.

⁴ Avgivelse og fremleggelse av embetsed er et vilkår for å overhodet kunne beskikke vedkommende dommer, jf Grunnloven § 21.

Ved å kontrasignere erklærer statsministeren at dokumentet (her; bestillingen / beskikkelsen) stemmer overrens med Kongens beslutning, og at det er blitt til i tråd med grunnlovens regler. Samtidig som kontrasignaturen danner en forutsetning for gyldigheten av statsrådets beslutninger, etablerer den også en *garanti* for gyldigheten av disse beslutninger. Kontrasignaturens betydning beskrives på følgende måte av Morgenstjerne:⁵

"...grundloven har tillagt kontrasignaturen den betydning, at den utgjør en betingelse for gyldigheten av Kongens beslutninger.

Kontrasignaturens eller medunderskriftens betydning maa da formentlig her være den samme, som hvor et særskilt dokument (bestilling, kgl. proposition o.s.v.) utfærdiges: statsministeren indestaar for optegnelse eller originaldokumentets overensstemmelse med Kongens beslutning.

Det følger av det forklarte, at kontrasignaturen efter vor forfatning knytter sig til de formelle, ikke til de reelle sider av Kongens beslutning, og særlig – som allerede tidligere berørt – ikke medfører noget andet ansvar for indholdet av Kongens beslutning end det, som alle Kongens raadsmedlemmer har.

Til beslutningens formelle side hører imidlertid ikke bare, at originaldokumentet stemmer med Kongens virkelige beslutning, men ogsaa at denne beslutning er fattet i de av grundloven foreskrevne former. Det er da vistnok best stemmende med grundlovens mening med kontrasignaturen, at denne ogsaa skal indeholde en bevidnelse herom.

En selvstændig betydning faar dog dette ansvar alene ved de originaldokumenter, som har form av en utfærdigelse (embetsbestillinger o.s.v.). Disse dokumenter bærer nemlig selv intet præg av de former, hvori beslutningen er tilblitt, og den utenforstaaende maa derfor i kontrasignaturen kunne se en betryggelse for, at alt i saa henseende er i orden."

og videre:

"Kontrasignaturen fremtræder nemlig her fortrinsvis som en bekræftelse paa, at disse faktiske opplysninger er overensstemmende med sandheten."

Virkingen av formfeil ved en statsakt avhenger av hvorvidt feilen kan betraktes å være vesentlig eller ikke. En beskikkelse av en embetsmann som finner sted til tross for at det på forhånd ikke er hentet inn embetsed, fremstår utad som en erklæring om at signert embetsed *har* vært innhentet og *har* vært fremlagt for Kongen i statsråd. Denne type beskikkelser, som åpenbart må betraktes som villedende, er i strid med grunnloven § 21, og er å anse som en vesentlig krenkelse av grunnloven/konstitusjonen. Det skulle ikke være nødvendig å måtte understreke at både kongen så vel som statsministeren og hans departementsråd åpenbart er klar over at det vil være i strid med grunnloven å besikke embetsmenn dersom det ikke – senest ved Kongens signatur – er avgitt og blitt fremlagt en embetsed fra den utvalgte. I så måte er hele statsrådet forpliktet til å protestere og nedtegne sin mening i protokollen, jf grunnloven § 30, tredje ledd, som lyder:

"Finder noget Medlem af Statsraadet, at Kongens Beslutning er stridende mod Statsformen eller Rigets Love, er det Pligt at gjøre kraftige Forestillinger derimod samt at tilføie sin Mening i Protokollen. Den der ikke saaledes har protesteret, ansees at have været enig med Kongen, og er ansvarlig derfor, saaledes som siden bestemmes, og kan af Stortinget sættes under Tiltale for Rigsretten."

⁵ Morgenstjerne Bredo, "Lærebok i Den Norske Statsforfatning", tredje utgave (1926), Bind I, s. 167 flg

Konsekvensen av slike formfeil er redegjort for av Frede Castberg i hans "Norges Statsforfatning I", tredje utgave (1964), s. 242 flg:

"Bortsett fra de tilfelle da en vesentlig formfeil beror på en ren inkurie, som kan rettes, må derimot rettsvirkningen av en slik feil være at kongens beslutning blir ugyldig. Da formreglene er gitt til sikring av almene interesser, og ikke bare til beskyttelse av det enkelte, nærmest interesserte rettssubjekt, må ugyldigheten være absolutt, - ikke bare relativ. Det vil si at den kan gjøres gjeldende av alle som har en rettslig interesse av å påberope seg ugyldigheten. Hvis kongen for eksempel har foretatt en embetsutnevning eller sanksjonsmeddelelse utenfor statsråd, er beslutningen ugyldig overfor alle og enhver. En lov som er sanksjonert på denne måten, er overhodet ikke kommet gyldig i stand. Og beslutningen kan ikke betraktes som gyldig helt til ugyldigheten blir gjort gjeldende, eller endog til den blir fastslått ved en ny statsakt. Ugyldigheten må anses for å være til stede helt fra først av (ex tunc), ikke først (ex nunc) fra det øyeblikk da den på den ene eller den annen måte blir gjort gjeldende eller blir konstatert."

Den videre konsekvens av en slik ugyldighet blir vurdert slik av Castberg:

"En beslutning som lider av en vesentlig formfeil, kan, tross ugyldighet medføre ansvar for staten etter folkeretten eller etter erstatningsrettslige grunnsetninger i den interne rett. En ugyldig kongelig beslutning, som faktisk volder en annen stat eller en privatmann skade, kan tenkes å pådra staten erstatningsplikt henholdsvis etter folkerettens eller den interne retts regler."

Castberg slår altså fast at en embetsutnevning (beskikkelse) som er signert av Kongen og kontrassegnert av statsministeren, er ugyldig ex tunc i de tilfeller hvor embetsed ikke har vært forelagt før signering. Videre slår han helt korrekt fast at en slik feil ikke kan rettes opp/repareres.

Endelig nevnes det at etter at vedkommende person er utnevnt i tråd med ovennevnte prosedyre, kan denne dommeren ikke instrueres, og hans/hennes virke kan ikke begrenses, eksempelvis ved anvendelse av sikkerhetsloven og underliggende forskrifter.

4.3 Domstolenes uavhengighet – Dommerembetets spesielle beskyttelse

4.3.1 Ansettelse og virke – generelt

Det er stor enighet om at grunnforutsetningen omkring domstolenes uavhengighet er upartiskhet, integritet og frihet fra innblanding.

"Domstolens uavhengighet er ikke en privat rett som dommerne har, men er derimot grunnlaget for juridisk upartiskhet, dette til fordel for allmennheten. Det er en grunnstein i vårt styresett i et demokratisk samfunn og et vern av borgernes frihet og rettigheter beskyttet av den rettssikkerhet som loven gir."⁶

For at domstolenes avgjørelser skal kunne respekteres og adlydes, må domstolene være upartiske. For å være upartiske, må domstolene være uavhengige. For å være uavhengig, må domstolene være fri for forstyrrelser, påvirkning eller press.⁷ For dette formål må domstolene ikke bare være atskilt fra andre grener av staten eller hvilket som helst annet organ, de må også kunne garantere at dommerne vil adlyde loven og bare loven.

⁶ Denne deklarasjonen har blitt adoptert av mange stater rundt om i verden, bl.a. Skottland, Malaysia, Lesotho, Canada etc.

⁷ http://www.scotland-judiciary.org.uk/Upload/Documents/JudicialIndependence_2.pdf, side 2

Domstolenes uavhengighet er en hjørnestein og en pilar som ethvert demokratiske samfunn og enhver rettsstat hviler sin eksistens på. Uavhengigheten tjener som en garanti for borgernes frihet og rettigheter – deres rettssikkerhet – under rettsstaten. En uavhengig domstol er kort sagt ment å sikre borgerne mot korrumperte avgjørelser, enten påvirkningen er utøvet av statlige eller private aktører.

Prinsippet om domstolenes uavhengighet har vært vektlagt under utformingen av de fleste eldre rettssystem, med avleggelse av ed/forsikring som den endelige besegling av denne uavhengighet.

Domstolenes, eller mer presist; dommernes uavhengighet, er i dag søkt sikret på flere måter:

1. Innstilling og ansettelse av dommere, jf domstoloven § 55 a

- a. Innstillingsrådet for dommere ble opprettet samtidig med den nye Domstoladministrasjonen, hvor man skilte ut innstillingsprosessen til et eget "selvstendig" organ utenfor departementet.
- b. Innstillingsprosessen er ment å sikre en åpen og rettferdig ansettelsesprosess, samt sikre at domstolene ikke blir besatt av statsvennlige personer.

2. Stillingsvernet, jf Grunnloven § 22

- a. Frihet fra å bli fjernet fra stillingen uten ved dom, jf Grunnloven § 22. En dommer kan bare fjernes før pensjonsalder dersom det skulle vise seg at han/hun er uegnet som følge av sviktende eller manglende evne, forsømmelse av dommerplikter eller klanderverdig/uakseptabel oppførsel.
- b. Stillingsvernet er ment å sikre dommerne mot hevnaksjoner.
- c. Prosedyren for ansettelse og avskjedigelse er i all korthet ment å sikre best mulig kvalitet i domstolsarbeidet, sikre dommernes og domstolenes uavhengighet, samt derved å sørge for at det eksisterer et best mulig grunnlag for publikums tillit til dommerne og domstolene.

3. Vern mot administrativ påvirkning/korrumperting – maktfordelingsprinsippet

- a. Frihet fra innblanding, påvirkning eller press fra staten/statlige organer. Den dømmende makt er atskilt fra utøvende og lovgivende makt, jf delingen av statsmakten. Dette maktfordelingsprinsippet (den såkalte tredeling) er sikret gjennom Grunnloven § 3 (utøvende), § 49 (lovgivende) og § 88 (dømmende). En dommer kan ikke dikteres, instrueres, eller veiledes på noen som helst måte av andre statlige institusjoner eller statlig ansatte.
- b. Påvirkningsvernet er ment å sikre at det ikke blir avsagt avgjørelser som har vært gjort til gjenstand for statlig påvirkning.

4. Vern mot annen påvirkning, straffeloven §§ 155 – 157

- a. Frihet fra uhjemlet innblanding, påvirkning eller press fra andre. Ethvert forsøk på å påvirke (korrumpere), samt enhver utøvelse i medhold av slik påvirkning av en dommer, er å betrakte som en straffbar handling, jf eksempelvis straffeloven § 157.

- b. Påvirkningsvernet er ment å sikre at det ikke blir avsagt avgjørelser som har vært gjort til gjenstand for påvirkning fra andre.

5. Rett til å behandle og treffe avgjørelser i enhver sak av rettslig karakter

- a. Så sant en domstol har kompetanse til å behandle en tvist av rettslig karakter, så har hver enkelt dommer ansatt i denne domstol full kompetanse til å behandle saken. Det følger av dette at verken Forsvarsdepartementet, NSM eller noen andre kan begrense denne kompetanse. Sikkerhetsloven og klareringsforskriften er følgelig grunnlovstridig. Det er også domstoloven § 12, tredje ledd, og § 21, tredje ledd. Se mer om dette nedenfor, under pkt. 4.3.2.
- b. Det fremgår av tilfældighetsprinsippet og forutsetningsvis av domstoloven § 36 at det er den dommer som er blitt trukket til å behandle saken som selv avgjør om han har kompetanse til å behandle saken. Det følger av dette at verken Forsvarsdepartementet eller NSM har slik kompetanse.
- c. Enekompetansen er ment å sikre at en avgjørelse ikke er avsagt av dommere som eksempelvis er spesialplukket for å dømme i den retning Forsvarsdepartementet eller NSM ønsker.

Ovennevnte prinsipper er ment å sikre dommeren slik at vedkommende, innenfor lovens rammer, fritt skal kunne fatte upartiske avgjørelser utelukkende basert på faktum og lov, uten innblanding, press eller påvirkning fra staten eller andre. Enhver restriksjon eller innskrenking av disse prinsipper er egnet til å svekke tilliten til domstolene og dommernes uavhengighet.

Begynner man å ansette dommere *utenfor* de prosedyrer som er nevnt ovenfor, og deretter dele de ansatte dommerne i to strengt atskilte klasser, har man samtidig fjernet den konstitusjonelle garanti for borgernes rettssikkerhet, og dermed har man også åpnet døren for korrupsjon som det ikke finnes instrumenter for å kunne oppdage.

4.3.2 Ansettelse og virke – spesielt

En dommer kan bare ansettes på den måte som er redegjort for under pkt. 4.2 ovenfor. En dommer som er ansatt i medhold av lov, kan ikke bli gjort til gjenstand for noen påvirkning, jf det som er sagt om dette i pkt. 4.3.1 ovenfor. Dommeren kan følgelig ikke gjøres til gjenstand for sikkerhetsklarering. Så langt lovgivningen griper inn i dommerens uavhengighet, vil lovgivningen være i strid med dette prinsipp og Grunnloven. Følgelig er sikkerhetsloven og klareringsforskriften grunnlovstridige. Det samme gjelder domstoloven § 12, tredje ledd, og § 21, tredje ledd. I disse to bestemmelsene er det bestemt at bare dommere med nødvendig klarering og som er autorisert for den aktuelle sikkerhetsgrad kan delta. En dommer er en dommer, for å si det enkelt, og kan ikke – etter å ha blitt tildelt et embete – klassifiseres eller graderes på noe som helst vis.

En hemmeligholdelse (gradering) av hvilke dommere som er spesialutplukket/klarert av Forsvarsdepartementet og NSM til å arbeide med spesielle saker i Norske domstoler, er grunnlovstridig, dette idet en dommer per definisjon ikke kan plukkes ut eller på noe vis bli vurdert som tvilsom, upålitelig⁸ eller undermåls fra et sikkerhetssynspunkt. Dersom Domstoladministrasjonen mener at dommeren ikke "holder mål", finnes det bare én løsning, og det er å suspendere han/henne og deretter iverksette avskjedigelse ved dom.

⁸ Formålet med sikkerhetsklarering er å forebygge at personer/dommere som ikke er pålitelige fra et sikkerhetssynspunkt deltar i dømmende virksomhet som har betydning for rikets sikkerhet. De dommere som ikke er sikkerhetsklarert er følgelig å anse som upålitelige og kan derfor bare dømme i mindre viktige saker.

Forhold som er av betydning for å få avklart om en dommer er "bundet"/har bindinger, skal være offentlig tilgjengelig, jf prinsippet om registrering av dommernes sidegjøremål.

At dommere i norske domstoler arbeider i strid med prinsippet om en uavhengig domstol, bekreftes ved å se hen til de spesialutplukkede (sikkerhetsklarerte) dommerne. NSM administrerer landets sikkerhet og er en del av Forsvarsdepartementet. Det er også E-tjenesten. E-tjenesten har mandat til å innhente informasjon uten å måtte varsle den som eksempelvis har deltatt i en gitt informasjonsutveksling. For å få tilgang til slik informasjon må E-tjenesten innhente kjennelse. En slik sak skal kun behandles av dommere og advokater som NSM på forhånd – eller ad hoc – har plukket ut. Den spesialutplukkede dommeren skal altså i realiteten behandle en begjæring fra en myndighet (E-tjenesten) hvis overordnede (Forsvarsdepartementet) har klarert dommeren. Dommeren er altså per definisjon inhabil til å handle i saken. Det paradoksale med denne ordningen er at gjennomføringen/behandlingen av begjæringen aldri vil kunne komme til en ende, fordi de dommerne som anses upålitelige og som derfor ikke er klarert, aldri vil kunne behandle saken, mens de dommerne som er sikkerhetsklarert også med all nødvendighet er inhabile. En begjæring til retten om tilgang til metadata vil altså – under et slikt regime – aldri kunne bli behandlet av en uhildet dommer, hvilket i seg selv bekrefter at regimet er grunnlovstridig.

Ser vi hen til den urettmessige forfølgelsen av Olav, reises en rekke spørsmål, deriblant ett sentralt: *Har dommerne i de saker som er knyttet til forfølgelsen blitt håndplukket til oppgaven, og i så fall; har de blitt instruert?* Sett i lys av hvordan lov og rett har vært administrert under denne forfølgelsen synes svaret å være bekreftende, og det vises i så henseende til artikkelen "NarkoNorge og Norsk Prosess"⁹ som underbygger denne antagelsen så vel som antagelsen om at også politi og påtalemyndigheten er under kontroll av andre krefter enn hva allmennheten er blitt ledet til å tro.

5. AVSLUTTENDE BEMERKNINGER

Samfunnets tiltak knyttet til landets forsvar skal ikke unntas fra offentligheten, bortsett fra de tilfeller hvor det virkelig er påkrevd. Innsynsbegjæringen gjelder opplysninger som vedrører dommere og deres ansettelser. Opplysninger i avgjørelser om dommernes identitet er offentlige. Det finnes ingen saklig grunn for å hemmeligholde en liste over hvilke dommere som tjener borgerne (klasse I), og hvilke som tjener Forsvarsdepartementet og NSM (klasse II). Tvert imot vil en slik liste være av interesse for allmennheten, og til stor nytte for brukerne av domstolene. At denne informasjon forsøkes holdt skjult for Olav, styrker våre dokumenterte påstander om en korrumpert etterforsknings- og rettsprosess.

Domstoladministrasjonen gis 5 arbeidsdager på å legge frem en fullstendig liste over alle dommere i Norge som er sikkerhetsklarert av Forsvarsdepartementet, NSM eller annen norsk eller utenlandsk myndighet/person.

Dersom denne listen ikke er mottatt innen fristen, må det legges til grunn at Norge har en hemmelig militærdomstol som, i strid med landets konstitusjon, opererer på det strafferettslige så vel som det sivilrettslige området, og saken må derfor tas opp nasjonalt så vel som internasjonalt.

Uavhengig av om det gis innsyn, understrekes det igjen at ingen deler av det tosporede norske rettssystem er grunnlovsmessig, samt at det med all nødvendighet ikke kan eksistere en uavhengig dommer innenfor et slikt regime. Systemet er udemokratisk og i strid med rettsstatsprinsipper, en trussel mot en fri og uavhengig domstol utgått av og for folket, og fremstår som et solid verktøy i en diktatorisk stat hvor statslederen ønsker full kontroll over dommerne og de saker som behandles i domstolene. Dette må få konsekvenser for de avgjørelser som er fattet i saker mot Olav, nærmere bestemt må

⁹ www.rettsnorge.com/artikler/2019/Januar/010219_Narko-Norge_og_Norsk_Prosess_INTRO.htm

dette føre til at alle avgjørelser skal anses som nulliteter, dette da det ikke er mulig å få avklart hvorvidt den gitte dommer i den gitte sak har utøvet sitt embete i tråd med lov, eller etter instruks eller annen påvirkning – bevisst eller ubevisst – fra Forsvarsdepartementet, eller andre påvirkere.

* * *

Herværende brev går bl.a. i kopi til SMK, Forsvarsministeren, Justisministeren, Stortingets President, Stortingets justiskomiteé, Europarådet, Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker, menneskerettighetsorganer, nasjonal og internasjonal presse, og vil bli signert så snart det lar seg gjøre

Med hilsen,

Sign.

Hans Eirik Olav